

Praha 15. srpna 2008

Ahoj Martino,

jsem rád, že Tě znám a že s Tebou můžu pracovat. Možná se divíš, proč tohle vlastně říkám, resp. píšu, ale je to tím, že máme druhou půlku srpna a mně zbývá už jen něco málo přes týden prázdnin, což je každoročně doba, kdy se hrozně netěším do školy. Ne snad do konkrétní „své“ školy, ale spíš na celý ten podivný systém školství v této podivné zemi.

Je to jako váha s klady na jedné a zápory na druhé misce. Čím déle jsem ve školství ne jako žák nebo student, ale jako aktivní činitel, tj. učitel – a je to už 10 let – tím víc si uvědomuji, kolik věcí (a lidí, samozřejmě) tomu celému soukolí škodí. Naopak jsou věci a především někteří lidé, kteří pomáhají dobrým cílům, dokonce je sami tvoří a myslí vlastní hlavou, v níž jsou jednak dobré nápady, jednak vůle a chuť to *něco* dělat i přes spoustu problémů a překážek. Tato *druhá miska váhy* je hlavním a vlastně postupem času jediným důvodem, proč už jsem s tím prostě a krátce řečeno dávno nepraštil, přestože mám často chuť to udělat okamžitě; a nejmíc ve dvou pravidelně se opakujících situacích – koncem prázdnin a během dlouhých a naprosto zbytečných porad, na nichž se jednak o ničem nikdo neradí, jednak je výsledkem další zbytečný papír.

Nejsi učitelka, ale se školstvím se ve své práci setkáváš denně. A tato setkání jsou přínosná (na rozdíl od těch porad a papírů) a dokonce příjemná, což je takový *bonus*, který určitě nelze po zkušenostech s všemožnými úřady různých stupňů samozřejmě očekávat.

Patří Ti za to velký dík – můj a určitě i dík ostatních, kdyby se ovšem zabývali něčím tak *potrhlym* jako psaním dopisů a jejich zveřejňováním. Chtěl jsem vlastně jen říct, že jsi člověk na svém místě, což je tak dobrá věc, že bych se ji ve svém případě sám o sobě těžko odvážil tvrdit.

Tak držím palce, děkuji a jak jsem říkal na začátku: jsem rád, že Tě znám a že s Tebou můžu pracovat.

Měj se hezky,

MS#